

odbor všeobecné správy
oddělení sdružování
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV-58402-74/VS-2009

Praha 18. února 2013

Počet listů: 10

Rozhodnutí

Ministerstvo vnitra rozhodlo na základě návrhu na registraci občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení, podaného přípravným výborem ve složení: zmocněnec – Tomáš Pecina, bytem Slezská 56, 120 00 Praha 2, Wolfgang Habermann, bytem Lubník 59, 563 01 Lanškroun, a Jan Šinágl, bytem Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, takto:

podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, **se o d m í t á** registrace občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení.

Odůvodnění

Dne 12. 8. 2009 obdrželo Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) podání označené jako návrh na registraci občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení, (dále jen „Sudetoněmecké krajanské sdružení“), a tímto dnem bylo v souladu s § 7 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů (dále jen „zákon č. 83/1990 Sb.“), zahájeno řízení o registraci. Rozhodnutím ministerstva ze dne 24.8.2009, č.j. MV-58402-7/VS-200, byla registrace jmenovaného občanského sdružení odmítnuta podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb.

Na základě žaloby podané členy přípravného výboru občanského sdružení Sudetoněmecké krajanské sdružení zrušil Městský soud v Praze svým rozsudkem č. j.: 11 Ca 298/2009-78 ze dne 31. 3. 2011 shora citované rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení podle § 78 odst. 1

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „soudní řád správní“), a věc vrátil ministerstvu vnitra k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze tak ve zrušujícím rozsudku nenaznal, že registrace občanského sdružení Sudetoněmecké krajanské sdružení měla být provedena, protože ministerstvo posoudilo návrh na registraci nesprávně, neboť důvody, pro odmítnutí návrhu na registraci v daném případě nebyly dány. Městský soud v Praze postupoval podle obecné úpravy obsažené v soudním řádu správním, a nešlo tudíž o rozhodnutí soudu ve smyslu § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb., dle něhož by občanské sdružení „Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku“ vzniklo dnem nabytí právní moci takového rozhodnutí soudu. V souladu s dosavadní judikaturou vychází ministerstvo z toho, že pouze zrušující rozhodnutí soudu vydané podle § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb. má za následek účinky uvedené ve druhé a třetí větě tohoto ustanovení, tj. že den právní moci takového rozhodnutí je dnem registrace občanského sdružení a k žádosti zmocněnce přípravného výboru je ministerstvo vnitra povinno zaslat mu jedno vyhotovení stanov s vyznačeným dnem registrace (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j.: 5 A 91/96 ze dne 23. 3. 1999 a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 189/2005-97 ze dne 24. 5. 2006 či aktuálně v této věci rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ans 14/2012 ze dne 9. 8. 2012).

Za tohoto stavu věci bylo ministerstvo povinno v původně zahájeném řízení o registraci pokračovat a opětovně ve věci rozhodnout. V dalším řízení bylo ministerstvo dle § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázáno právním názorem Městského soudu v Praze, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku. Vzhledem k tomu, že zákon č. 83/1990 Sb. neupravuje lhůtu pro vydání rozhodnutí, bylo-li předchozí rozhodnutí ministerstva zrušeno a vráceno soudem ministerstvu k dalšímu řízení, nelze než řešit tuto otázku toliko výkladem. Pro další řízení byl proto za rozhodný den považován den nabytí právní moci předmětného rozsudku Městského soudu v Praze s tím, že v řízení se uplatní lhůta podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Jelikož šlo o vydání nového správního rozhodnutí ve věci, mělo ministerstvo s ohledem na složitost případu za opodstatněné uplatnění lhůty stanovené v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, tzn. lhůtu 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze. Ministerstvo poznamenává, že při přezkoumávání rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení byl tento postup soudem akceptován a nebyl zpochybněn.

V rámci řízení o registraci ministerstvo v intencích právního názoru vysloveného soudem opětovně posoudilo stanovy Sudetoněmeckého krajanského

sdužení z hledisek stanovených v § 8 odst. 1 zákona č. 83/190 Sb. a registraci zamýšleného občanského sdružení následně odmítlo rozhodnutím ministerstva č. j. MV-58402-37/VS-2009 ze dne 28. 6. 2011.

Citované rozhodnutí ministerstva bylo u Městského soudu v Praze napadeno žalobou č.j. 3 A 94/2011-23 ze dne 29. 6. 2011 na zrušení napadeného rozhodnutí, podanou členy přípravného výboru Sudetoněmeckého krajanského sdružení. Kromě toho byla zároveň podána též žaloba č. j. 3 A-93/2011-22 ze dne 29. 6. 2011 o vyslovení nicotnosti dotčeného rozhodnutí ministerstva, a to žalobcem označeným jako „Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení“, která byla zamítnuta usnesením Městského soudu v Praze č. j. 3 A 93/2011 ze dne 16. 5. 2012. Dále byla v téže věci podána správní žaloba č. j. 5 A 125/2011-17 ze dne 10. 6. 2011 na ochranu proti nečinnosti ministerstva, kdy jako žalobce rovněž vystupovalo „Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení“ a domáhalo se zaslání jednoho vyhotovení stanov žalobce s vyznačeným dnem registrace na základě § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb., jež byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 5 A 125/2011-38-41 ze dne 8. 6. 2012 a odmítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Ans 14/2012-20 ze dne 9. 8. 2012 ve věci kasační stížnost žalobce proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze.

Městský soud v Praze svým rozsudkem č. j. 3 A 94/2011-105 ze dne 20. 12. 2012 zrušil v I. výroku shora citované rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. S odkazem na výše uvedené je dle I. výroku tohoto rozsudku nepochybné, že v daném případě soud neměl v úmyslu, aby ve smyslu ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb. došlo k registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení, neboť citované zákonné ustanovení nebylo aplikováno. Ministerstvo je vázáno právním názorem soudu a je tudíž povinno v původně zahájeném řízení o registraci jmenovaného občanského sdružení pokračovat a opětovně ve věci rozhodnout.

V odůvodnění předmětného rozsudku Městský soud v Praze konstatuje, že „nutně musel dbát a přezkoumat, při dodržení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda byl v následně probíhajícím řízení respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011, č.j. 11 Ca 298/2009. Dle názoru soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace „dosud absentují

konkrétní úvahy opírající se o doložené poznatky vypovídající o tom, že již nyní vyvíjená činnost těmi, kteří se hlásí k zamýšlenému sdružení vyvolává nezbytnost ochrany veřejného pořádku ve formě odmítnutí registrace takového sdružení, potažmo v rozhodnutí absentuje konkrétní označení právních norem, u nichž lze důvodně předpokládat, že nebudou sdružením nerespektovány“. Soud shrnuje, že ministerstvo nepostupovalo v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011, č. j. 11 Ca 298/2009 a v této souvislosti uvádí, že se „ztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů a dospěl k závěru, že jednak žalovaný vady, které soud vedly k závěru o nepřezkoumatelnosti prvního rozhodnutí žalovaného, neodstranil, a jednak důvody nově uvedené nemohu obstát, neboť nejsou dostatečně konkrétními tak, aby z nich bylo možno dovodit ohrožení veřejného pořádku“. Soud dále uvádí, že „V případě závěru o odmítnutí registrace zamýšleného sdružení musí být takový závěr opřen o konkrétní poznatky vyplývající z konkrétních a doložených důkazních prostředků (poznatky o tom, že již nyní vyvíjená činnost těmi, kteří se hlásí k zamýšlenému sdružení vyvolává nezbytnost ochrany veřejného pořádku ve formě registrace takového sdružení), které žalovaný učiní součástí správního spisu, neboť rozhodnutí nemůže vycházet toliko z úvah správního orgánu a jím uváděných předpokladů“.

V návaznosti na právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ministerstvo považuje za vhodné poukázat na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, který zastává názor, dle něhož „v registračním řízení ministerstvo přezkoumává doručený návrh, především stanovy vznikajícího sdružení, po obsahové stránce, a to konkrétně z hledisek taxativně stanovených v § 8 odst. 1 zákona o sdružování občanů, resp. těch ustanovení zákona, na něž § 8 odst. 1 odkazuje. Tato ustanovení pak dávají ministerstvu poměrně široký rámec pro hodnocení stanov sdružení, když například ustanovení § 8 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b) zákona o sdružování občanů vymezují jako důvod odmítnutí návrhu okolnost, že by sdružení sledovalo dosahování svých cílů způsoby, které jsou v rozporu s ústavou a zákony. Ministerstvo je nicméně fakticky limitováno tím, že v této fázi může závěry o odmítnutí činit toliko na základě předložených stanov.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 86/2010-106 ze dne 30. 11. 2010).

V intencích výše uvedeného dospělo ministerstvo při meritorním posouzení stanov Sudetoněmeckého krajského sdružení k následujícím závěrům.

Jak již ministerstvo konstatovalo, název Sudetoněmecké krajanské sdružení splňuje kritéria vymezená v ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb., ve znění 342/2006 Sb. a zákona č. 33/2008 Sb. (dále jen „§ 6 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb.“). Ve spojitosti s ustanovením § 6 odst. 4 a s § 7 odst. 2 zákona č. 83/1990 Sb. byl proto návrh na registraci považován za formálně bezvadný.

Zvolený název zamýšleného občanského sdružení ministerstvo nadále pokládá za zásadní vadu předmětných stanov, a to jak ve spojitosti s jeho vnímáním ve společnosti, tak i v kontextu s cíli proklamovanými v čl. 3 stanov. Ministerstvo přitom vzalo v úvahu názor Městského soudu v Praze, který ve spojitosti s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení v odůvodnění rozsudku konstatoval, že „již samotný název vyvolává zcela logickou paralelu s činností subjektů označených jako sudetoněmecké, které vyvíjely činnost směřující k rozbití Československé republiky“.

V této souvislosti se ministerstvo zabývalo otázkou, zda název zamýšleného občanského sdružení, jehož část je obdobou části názvu zahraničních spolků, a to Sudetendeutsche Landsmannschaft Bundesverband e.V. se sídlem v Mnichově, a Sudetendeutsche Landsmannschaft in Österreich se sídlem ve Vídni, nekoliduje s ustanovením § 4 zákona č. 83/1990 Sb. Dle citovaného ustanovení nejsou povolena občanská sdružení, jejichž cílem je a) popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení, rozněcovat nenávisť a nesnášenlivost z těchto důvodů, podporovat násilí, anebo jinak porušovat zákony, b) občanská sdružení, která sledují dosahování svých cílů způsobem, který je v rozporu s ústavou a zákony, c) občanská sdružení ozbrojená nebo s ozbrojenými složkami, s výjimkou sdružení, jejichž členové používají střelné zbraně pro sportovní účely nebo k výkonu práva myslivosti.

Z hlediska výše stanovených kritérií nedovolených cílů občanského sdružení přitom ministerstvo vychází z toho, že i otázku volby názvu a jeho výsledné podoby vyjádřené ve stanovách občanského sdružení lze podřadit pod pojem „způsob“ tak, jak jej má na mysli ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 83/1990 Sb. Přijetí tohoto závěru nemůže být na překážku, že zákon č. 83/1990 Sb. pokrývá problematiku názvu občanského sdružení pouze v intencích § 6 odst. 4 citovaného zákona. V této souvislosti ministerstvo odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 40/2010-85 ze dne 24. 6. 2010, ve věci žaloby přípravného výboru proti rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace občanského sdružení s názvem Komise pro kapitálový trh nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. As 51/2010-63 ze dne 15. 7. 2010

ve věci žaloby přípravného výboru proti rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace občanského sdružení s názvem New CENTRALBANK-ING o.s.), které jsou relevantní právní oporou pro výše uvedený obecný závěr ministerstva.

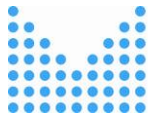
V případě předmětného názvu občanského sdružení tak nelze pominout, že v rámci České republiky nepochybně vyvolává v kontextu historických událostí, k nimž došlo v pohraničních oblastech po roce 1938 při jejich odtržení od Československa a jejich začlenění do Německé říše paralelu se sudetoněmeckými spolky, což konstatoval i Městský soud v Praze, jak již shora uvedeno, která je dle názoru ministerstva způsobila namísto podpory porozumění mezi národy s důrazem na porozumění mezi Čechy a Němci, proklamované v čl. 3 odst. 1 stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení, naopak vyvolávat a rozněcovat nesnášenlivost mezi Čechy a Němci. Za stavu, kdy dle obecně uznávaných pravidel pro určení názvu právnické osoby má být volen název tak, aby byl mimo jiné zásadně pravdivý a přiměřený poměrům té které právnické osoby, aby byl veřejnosti srozumitelný, lze i bez znalosti dalších souvislostí opodstatněně předpokládat, že název Sudetoněmecké krajanské sdružení bude sám o sobě vnímán veřejností jako název sdružení, které se ideově ztotožňuje se sudetoněmeckými spolky, které sehrály negativní roli v historii Československé republiky. Nelze přitom považovat za rozhodné, že od uvedené doby uplynulo více než 70 let a že tudíž název Sudetoněmeckého krajanského sdružení ve smyslu výše uvedeného bude do značné míry vnímán především generačně starší populací České republiky. Výjimečnou citlivost označení občanského sdružení jako „sudetoněmeckého“ lze průkazně doložit poznatky ministerstva získanými již ve spojitosti se zápisem společnosti SKS - Informační středisko Praha s.r.o. do obchodního rejstříku v roce 2002, kdy se veřejnost domnívala, že jde o povolení působení Sudetendeutsche Landsmannschaft Bundesverband e. V. v České republice. Na Úřad vlády České republiky, ministra vnitra i na ministerstvo se tehdy obrátili představitelé různých zájmových sdružení, zejména Českého svazu bojovníků za svobodu a jeho základních organizačních jednotek, Kruhu občanů vyhnaných v roce 1938 z pohraničí i jednotliví občané, mezi nimi např. i pamětnice tragických událostí v Lidicích. V desítkách těchto protestů vyjadřovali pisatelé nesouhlas s činností Sudetendeutsche Landsmannschaft Bundesverband e. V. v České republice, v níž nespatořovali snahu o rozvíjení dobrých sousedských vztahů, ale dlouhodobě cílený krok ke zvyšování požadavků vůči našemu státu a požadavků směřujících proti poválečnému uspořádání v Evropě. Negativní vnímání a odmítavý postoj ke snaze o registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení v demokratické občanské společnosti přesvědčivě dokládají též aktivity vyvíjené občanskými sdruženími, např. dopis Vlasteneckého sdružení antifašistů

ze dne 15. 2. 2011, zasláný ministru vnitra, protest jmenovaného občanského sdružení označený jako „Benešovská výzva“ ze dne 31. 8. 2011, zasláný ministerstvu dne 13. 9. 2011 Českým svazem bojovníků za svobodu, okresní výbor Boskovice, v níž odbojáři a legionáři na setkání v Benešově u Boskovic vyjádřili podporu postupu ministerstva ve věci registrace jmenovaného občanského sdružení, podpora ministerstva vyslovená v dopise představitele Českého svazu bojovníků za svobodu ze dne 1. 11. 2011, dopis reprezentanta Kruhu českých občanů vyhnaných v roce 1938 z pohraničí, s nímž se v této věci dne 23. 11. 2011 obrátil na ministra vnitra, či stanovisko Národní rady Klubu českého pohraničí, o. s., k působení zamýšleného Sudetoněmeckého krajanského sdružení v České republice ze dne 17.12. 2011.

Nelze rovněž pominout, že projevy dvou členů přípravného výboru, zmocněnce Tomáše Peciny a Jana Šinágla, související s problematikou prezentovanou v čl. 3 stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení, se dotkly citění některých osob do té míry, že v případě Jana Šinágla podaly trestní oznámení a proti jmenovanému bylo zahájeno trestní stíhání jako obviněného ze spáchání přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku, jak ministerstvo zjistilo z webových stránek www.sinagl.cz (srov. usnesení Policie České republiky, Krajské ředitelství police Středočeského kraje, Územní odbor Beroun č.j. KRPS-40309-17/TC-2011-01271 ze dne 29. 6. 2012). Byť tuto skutečnost nelze v rámci řízení o registraci občanského sdružení plně zohlednit, nesporně je z hlediska případného posuzování návrhu na registraci v rámci soudního přezkumu tohoto rozhodnutí relevantní, že již nyní vyvíjená činnost těmi, kteří zakládají občanské sdružení, vyvolává u třetích osob potřebu nezbytnosti ochrany proti jejich konání, a to formou podávání trestních oznámení.

V souvislosti s posuzovaným názvem a stanovami zamýšleného občanského sdružení lze poukázat na závěry Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gorzelik a spol. proti Polsku (č. 44158/98 ze dne 20. 12. 2001). Předmětem stížnosti bylo odmítnutí zaregistrování sdružení s názvem „Unie lidu slezské národnosti“. Polské státní orgány se přitom opíraly o to, že jak zamýšlený název, tak i některá ustanovení stanov sdružení, která charakterizovala Slezany jako „národnostní menšinu“, implikovaly, že skutečným záměrem je obejít ustanovení volebního zákona. Zásah do svobody sdružovací sledoval ochranu pořádku a ochranu práv jiných, což jsou pro účely čl. 11 Úmluvy legitimní cíle. Při aplikaci kritérií pro omezení sdružovacího práva soud vyslovil názory, které ministerstvo považuje v předmětné věci za relevantní. Evropský soud pro lidská práva poukázal na to, že pluralita a demokracie jsou povahou věci založeny na kompromisu, který

vyžaduje různé ústupky ze strany jednotlivců a skupin jednotlivců. Ty někdy musí být připraveny omezit některé ze svých svobod, aby zajistily větší stabilitu země jako celku. Evropský soud pro lidská práva k tomu poznamenal, že stěžovatelé mohli obavy vyslovené státními orgány snadno rozptýlit, především tím, že by mírně změnili název sdružení a obětovali, nebo upravili jediné ustanovení stanov. Tyto změny by podle názoru jmenovaného soudu neměly škodlivé důsledky pro existenci Unie lidu slezské národnosti jakožto sdružení a nebránily jejím členům v dosažení cílů, které si vytýčili. Evropský soud pro lidská práva jednomyslně rozhodl, že k porušení čl. 11 Úmluvy nedošlo.

V historickém kontextu úpravy spolkového práva pak ministerstvo pokládá za důležité z hlediska významu hodnocení názvu spolku znovu odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 1923, SJD, 7842/22 ve věci stížnosti proti výnosu Ministerstva vnitra Československé republiky, jímž bylo podle § 113 ústavní listiny a spolkového zákona zakázáno utvoření spolku s názvem „Deutchböhmen-Tschechovien“, a to zejména s ohledem na jednoznačný závěr tohoto soudu, ke kterému dospěl i ve spojitosti se zvoleným názvem zamýšleného spolku. Důvodem pro zákaz spolku byla dle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě skutečnost, že „již název spolku je tendenčního rázu, směřuje proti svrchovanosti čl. republiky, takže používání tohoto názvu, jakož i činnost spolku, o jejímž směru a tendenci již sám název nezanechává pochyb, by ohrožovaly veřejný pokoj a řád.“ s tím, že Ministerstvo vnitra Československé republiky vycházelo „z notoricky známé skutečnosti, že název, jenž si nově zakládáný spolek za svůj zvolil, není ničím jiným než heslem oné známé činnosti...“.

I s přihlédnutím k současné ochraně poskytované sdružovacímu právu příslušnými mezinárodní úmluvami, jakož i čl. 20 Listiny základních práv a svobod, (dále jen „Listina“), dospělo ministerstvo s ohledem na podstatu věci ke shodnému závěru, kdy ve spojitosti se zvoleným názvem, který představuje smyslu § 4 písm. b) zákona č. 83/1990 Sb. způsob naplňování cílů občanského sdružení, lze občanské sdružení považovat za nedovolené ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 83/1990 Sb. Ministerstvo má za prokázané, že název „Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení“ je způsobilý vzbudit přesvědčení, že došlo k založení občanského sdružení, které směřuje k rozněcování nesnášenlivosti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ, tzn. tak, jak činily některé sudetoněmecké spolky v rozhodném období. Z pohledu všech demokraticky smýšlejících osob je takový název zároveň urážlivý a provokativní.

Pro úplnost se poznamenává, že ministerstvo znovu posoudilo též cíle činnosti Sudetoněmeckého krajského sdružení formulované v čl. 3 stanov. Přitom vzalo v úvahu související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, zejména pokud jde o vzájemný vztah svobody projevu a práva svobodně se sdružovat, kdy je ochrana názorů a svoboda je vyjadřovat považována za jeden z cílů svobody sdružování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 As 29/2008 ze dne 28 .8. 2008). Cíle činnosti proklamované v čl. 3 odst. 3 až 9 stanov Sudetoněmeckého krajského sdružení jsou s ohledem na historickou zkušenost našeho státu dle odezvy veřejnosti nepochybně kontroverzní, provokativní a společensky velmi citlivé, avšak jejich hlásání samo o sobě ve smyslu příslušné judikatury neodůvodňuje zásah do sdružovacího práva.

Se zřetelem k výše uvedenému se ministerstvo zabývalo otázkou posouzení nezbytnosti omezení výkonu sdružovacího práva v dané věci ve smyslu čl. 20 odst. 3 Listiny, přičemž se opírá o následující argumentaci.

Pokud by skutečným základním cílem zamýšleného Sudetoněmeckého krajského sdružení byla podpora porozumění mezi národy, zejména porozumění mezi Čechy a Němci, odpovídalo by mu ve smyslu čl. 3 odst. 1 stanov jiné určení názvu občanského sdružení. Ve volbě názvu ve stanovách Sudetoněmeckého krajského sdružení však ministerstvo nespátřuje záměr dosáhnout proklamovaného cíle, ale naopak záměr, kdy přípravný výbor využívá realizaci sdružovacího práva podle zákona č. 83/1990 Sb., a to ať jsou jeho důvody jakékoli, aby dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího (srov. např. IV.ÚS 319/05). Podání návrhu na registraci občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajské sdružení nelze dle názoru ministerstva hodnotit jinak než jako zneužití práva, které plně odůvodňuje nezbytnost zásahu do výkonu sdružovacího práva. Ministerstvo má za to, že záměry členů přípravného výboru spojené s registrací Sudetoněmeckého krajského sdružení již přesahují rámec toho, co je dle nich „běžnou součástí toho, co bývá zvykem nazývat 'demokratickým provozem'“. V této spojitosti a v ústavních intencích omezení výkonu sdružovacího práva vychází ministerstvo z toho, že registrace občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajské sdružení by tudíž byla v rozporu s ochranou veřejného pořádku ve smyslu čl. 20 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Ze všech uvedených důvodů ministerstvo zastává názor, že zásah do výkonu sdružovacího práva je v daném případě legitimní, mající oporu v zákoně, opodstatněný a nezbytný.

Na základě výše uvedeného dospělo ministerstvo k závěru, že nezbývá, než registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení odmítnout podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb., jelikož jde o občanské sdružení nedovolené ve smyslu § 4 písm. a) ve spojitosti s písm. b) téhož zákona., tzn. občanské sdružení, jehož název vede k rozněcování nesnášenlivosti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat žalobu do 60 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze (§ 8 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

PhDr. Ivana Odarčenková
vedoucí oddělení sdružování

podepsáno elektronicky

otisk úředního razítka